

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμηνι 2
καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 22 Ὀκτωβρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 47

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ γυναῖκα βρισκόταν στὴ δεύ-
τερη σειρά μετὰ τοὺς στρατιώτες καὶ
ὁ Τόμ ἐνοιωσε τὴ φρίκη νὰ παγώ-
νῃ τὰ μέλη του στὸ ἀντίκρουσμά της·
ἦταν ἡ μητέρα του! Ὁ τρόμος
τοῦ ἦταν τέτοιος, ποὺ ἀσυναί-
σθητα ἔκανε τὸ ἴδιο κίνημα ποὺ
συνήθιζε ἀπὸ μικρός, σκέπασε
δηλ. τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια
τοῦ ἔχοντας τις παλάμες κατὰ
ἔξω. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ γυναί-
κα ἔσπρωξε τὸν κόσμον ποὺ бри-
σκόταν μπροστά της, πέρασε
ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς στρατιώτες
κι' ἔφτασε μπροστά του. Ἀγκά-
λιασε τὸ πόδι του, τὸ γέμισε φι-
λιά καὶ φώναξε: «Ἀχ, παιδί
μου, ἀγαπημένο μου παιδί!»
ὕψωνοντας πρὸς τὸ μέρος του
τὸ πρόσωπό της, ἐξαυλωμένο
ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ ἀγάπη. Μὰ
ἕνας λοχίας τῆς φρουρᾶς ἔτρε-
ξε εὐθὺς κοντά της, τὴν ἄρπα-
ξε ἀπὸ τὸν ὦμον βρίζοντας βά-
ναυσα, καὶ τὴν ἔσπρωξε ἄγρια
πρὸς τὴ μάζα τοῦ πλήθους
ἀπ' ὅπου εἶχε ξεπροβάλει.

— Δὲν σὲ γνωρίζω, κυρά
μου! τραύλισε ὁ Τόμ καθὼς ὁ
στρατιώτης τὴν τραβοῦσε ἀπὸ
κοντά του.

Ὡστόσο ἐνοιωθε τὴ καρδιά
του νὰ ματώνῃ βλέποντας νὰ
τῆς φέρουνται ἔτσι βάνανσα. Καὶ
ὅταν ἐκείνη γύρισε τὸ κεφάλι
της γιὰ νὰ τὸν κοιτάξῃ ἄλλῃ
μιά φορά, τοῦ φάνηκε τόσο ἀ-
πελπισμένη κι' ἀξιολύπητη, ποὺ
ἐνοιωσε ὅλη τὴν περηφάνειά
του νὰ ἐξατμίζεται καὶ βαθεῖα
ντροπὴ νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυ-
χή του. Μιὰ κρῶα πνοὴ φύση-

ξε πάνω ἀπὸ τὴν κλεμμένη βασιλικὴ
μεγαλοπρέπειά του καὶ τὴν πάγωσε.
Σὰν ἄχαλα κουρέλια τοῦ φαίνονταν
πῶς κρεμόταν ἐπάνω του ἡ βασιλικὴ
του στολή.

«Ντυμένος μὲ τὴν ἐπίσημη βασιλικὴ στολή...»

Ὡστόσο ἡ πομπὴ ἐξακολουθοῦσε
τὸ δρόμο της κι' ὁλοένα καὶ μεγα-
λοπρεπέστερος γινόταν ὁ στολισμὸς
τῶν δρόμων, κι' ὅλο καὶ ζωηρότερες
οἱ ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους. Μὰ ὁ
Τόμ ἔμενε σ' αὐτὰ ὁλότελα ψυχρὸς
κι' ἀδιάφορος. Ὡστε ἄκουγε πιά οὔτε
ἔβλεπε τίποτε. Τὸ νὰ εἶναι βασιλιάς
εἶχε χάσει πιά γι' αὐτὸν κάθε θέλ-
γητρο, καὶ οἱ ζητωκραυγὲς ἀνηχοῦ-
σαν σταυτιά του σὰ μομφὲς καὶ
κατηγορίες. Οἱ τύψεις πλάκω-
ναν τὴν καρδιά του καὶ μιὰ
σκέψη κυρίευε τὸ νοῦ του:

— Ἀς ἔδινε ὁ Θεὸς νὰ ἐλευ-
θερωνόμουν ἀπὸ τούτῃ τὴ
σκληριά!

Ἀθελά του χρησιμοποιοῦσε
πάλη τις ἴδιες ἐκφράσεις ποὺ
συνήθιζε τις πρώτες μέρες ποὺ
εἶχε γίνει βασιλόπουλο.

Ἀκόμῃ καὶ ἀκόμῃ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ περνᾷ ἡ λαμπρὴ
πομπὴ σὰν ὁλόστικτο φίδι, ἀνά-
μεσα στοὺς στενοὺς καὶ σιρφο-
γυριστοὺς δρόμους τοῦ παλαιοῦ
Λονδίνου κι' ἀνάμεσα στὰ ἄ-
πειρα πλήθη τοῦ κόσμου· μὰ ὁ
βασιλιάς προχωροῦσε μὲ σκυ-
φτὸ τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὰ μάτια
τοῦ καρφωμένα στὴ γῆ.

Τοῦ φαίνονταν πῶς ἔβλεπε ἀ-
διάκοπα μπροστά του τὸ χλωμό
πρόσωπο τῆς μητέρας του μὲ
τὴ θλιμμένη ἐκφραση ποὺ πῆ-
ρε τὴν στιγμή ποὺ τὴν ἀρνή-
θηκε.

— Ἐνα φιλοδώρημα! Ἐνα
φιλοδώρημα! φώναζε τὸ πλῆ-
θος.

Μὰ ὁ βασιλιάς δὲν πρόσεχε
πιά στις φωνές του.

— Ζήτη ὁ βασιλιάς Ἐδου-
άρδος!

Ἐσεῖσταν ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τις
βροντερὲς ζητωκραυγὲς· μὰ ὁ
βασιλιάς δὲν ἀπαντοῦσε στὸ
λαὸ του. Οἱ ἀλαλαγμοὶ τοῦ πλῆ-

θους έφθαναν σταυτιά του ώσαν τή μακρινή βουή τής θάλασσας. Τις φωνές τους τις σκέπαζε μιὰ άλλη φωνή μέσα του, και ολοένα σταυτιά του αντηχούσαν οι σιγανές και φοβερές λέξεις που είχε ξεστομίσει:

«— Δέν σε γνωρίζω, κυρά μου!»

Σε κάθε στροφή του δρόμου δλο και νέες θαυμάσιες εκπλήξεις. Τά κανόνια βροντούσαν αδιάκοπα, τὸ πληθος βράχνιαζε ἀπὸ τίς ζητωκραυγές και τίς έπευφημίες. Μὰ ὁ βασιλιάς έμενε δλότελα αδιάφορος σέ δλα αὐτά. Σταυτιά του ακουγόταν μονάχα ἡ φωνή τής συνείδησής του, κι' αὐτή υπερνικούσε κάθε ξένο θόρυβο.

Σιγά-σιγά ὁ ένθουσιασμός του πληθους άρχισε νά πέφτη και τὰ πρόσωπα δλων πήραν μιὰ έκφραση ανήσυχη και στενοχωρημένη. Οι ζητωκραυγές και οι έπευφημίες λιγότεψαν και τὸ πληθος κοίταζε με άγωνία τὸ νεαρό βασιλιά του, που φαίνόταν τόσο συλλογισμένος σέ μιὰ τόσο χαρμόσυνη ήμέρα. Ὁ Δόρδος-προστάτης παρατήρησε άμέσως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Πλησίασε τὸ άλογο του κολλητά στὸ άλογο του βασιλιά, ύποκλήθηκε βαθεία άπάνω στή σέλλα του, και εἶπε σιγανά στὸν Τόμι:

— Κύριέ μου, δέν είναι τώρα καιρός κατάλληλος γιά ρεμδαμούς. Ὁ λαός βλέπει δτι έχεις τὸ κεφάλι σου σκυφτό, δτι τὸ μέτωπό σου είναι συννεφιασμένο, και θὰ τὸ θεωρήσει γιά κακό σημάδι. Δός μου τήν άδεια νά σε συμβουλευσω: Ἀφησε τὸν ήλιο τής χαρᾶς νά λάμπη πάλι στὸ πρόσωπό σου και νά σκορπίσει τὰ μαύρα σύννεφα τής συλλογής. Σήκωσε τὸ κεφάλι σου και χαμογέλασε στὸ λαό σου.

Με τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Χέρτφορντ πέταξε κάμποσες χοῦφτες νομίσματα άριστερά και δεξιά του, και γύρισε πίσω στή θέση του. Ὁ ψευτο-βασιλιάς έκανε ὅπως τὸν συμβούλευσαν, παρ' ὅλο πὸ τὸ γέλιο του θὰ φαίνόταν βεβιασμένο. Μὰ λίγα μάτια ήταν τόσο κοντά ὥστε νά τὸ διακρίνουν ή τόσο δξυδερκή ὥστε νά τὸ προσέξουν. Ὁ νεκρὸς βασιλιάς κρατούσε τὸ κεφάλι του ψηλά, ὅλο χάρη και περηφάνεια τὰ χρήματα πὸ σκόρπιζε τὸ χέρι του ήταν άφθονα· και σέ λίγο τὸ πληθος ζητωκραύγαζε και πάλι τόσο ζωηρά ὅσο πρίν.

Ἐπτόσο, μιὰ φορά ακόμη προτοῦ νά φθάσει ἡ πομπή στὸ τέρμα τής, αναγκάστηκε νά πλησιάσει πάλι ὁ Χέρτφορντ τὸν βασιλιά και νά τοῦ μιλήσει:

— Ὁ, κραταίέ μου κύριε. Διῶξε τή θλίψη πὸ σκιάζει τὸ πρόσωπό

σου. Τὰ μάτια τοῦ κόσμου είναι καρφωμένα επάνω σου.

Και πρόσθεσε με άγανάκτηση:

— Καταραμένη νά είναι εκείνη ἡ ζητιάνη ή τρελλή. Χάλασε τὸ κέφι τής Μεγαλειότητάς σου!

Τὸ πλουσιοντυμένο άγόρι κοίταξε τὸν Χέρτφορντ μ' ἕνα βαθιά θλιμμένο βλέμμα και εἶπε άπὸ τὸν:

— Ἦταν ἡ μητέρα μου!

— Μεγάλε Θεέ! στέναξε ὁ Χέρτφορντ γυρίζοντας πίσω στή θέση του. Στάληθεια αὐτὸ ήταν κακό σημάδι. Ἦ τρέλλα του ξαναγύρισε!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'

Ἡ στέψη

Ἀς γυρίσουμε μερικὲς ὥρες πίσω κι' ἄς βρεθοῦμε στήν εκκλησία τοῦ Οὔεστμίνστερ στίς τέσσερες τὸ πρωί. Δέν είμαστε μόνοι μας, γιατί μ' ὅλο πὸν είναι ακόμη νύχτα, οι γαλιές πὸ φωτίζονται με καμμένους πυρσούς είναι κιόλας γεμάτες ἀπὸ κόσμο, πὸν εἶχε αρκετὴ ὑπομονή ὥστε νά καθήσει και νά περιμένει ἑπτὰ και ὀκτὼ ὥρες γιά νά ἱδῇ ἕνα θέαμα πὸν λίγοι μποροῦν νά ἐλπίζουν πὸς θὰ ἀπολαύσουν δυὸ φορές στή ζωή τους: Τὴ στέψη ἐνός βασιλιά τής Ἀγγλίας. Ὅλο τὸ Λονδίνον και τὸ Οὔεστμίνστερ βρίσκεται κιόλας στὸ πόδι ἀπὸ τίς τρεῖς τὸ πρωί, δταν βρόντησε τὸ πρωτο κανόνι, κι' ἕνα πληθος πλουσιοντυμένων άστῶν, πὸν έχουν αγοράσει πανάκριβα τὸ δικαίωμα νά καταλάβουν μιὰ θέση στή γαλιέρα τής άπέραντης εκκλησίας, συνωστίζονται στίς πλαϊνὲς πόρτες ἀπ' ὅπου μόνον ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

Οἱ ὥρες περνοῦν άργά-άργά. Κάθε κίνηση, κάθε θόρυβος έχει πάψει, γιατί ὅλες οι θέσεις επάνω στίς γαλιές έχουν καταληφθεῖ. Μέσα στὸ μισοσκόταδο φαίνεται θαμπὰ τὸ κεντρικὸ κλίτος τής εκκλησίας, πὸν εἶναι δλότελα άδειο ακόμη γιατί είναι προωρισμένο γιά τοὺς ανώτατους άξιωματούς και τοὺς τιτλούς τής Ἀγγλίας. Φαίνεται ακόμη και μιὰ πλατειά ἐξέδρα στρωμένη με πολύτιμα χαλιά ὅπου έχει στηθεῖ ὁ θρόνος. Ὁ θρόνος βρίσκεται στή μέση τής ἐξέδρας, πάνω σ' ἕνα βάθρο πὸν έχει τέσσερα σκαλοπάτια. Στὸ θρόνο άπάνω είναι μιὰ ακατέργαστη μαύρη πλάκα, «ή πέτρα τοῦ Σκόουν». Σ' αὐτὴν άπάνω εἶχε στεφθεῖ μιὰ δλόκληρη δυναστεία ἀπὸ Σκώτους βασιλιάδες και τώρα έθεωρεῖτο άρκετὰ ἱερὴ ὥστε νά χρησιμοποιηθεῖ και γιά τῶν Ἀγγλων βασιλέων τή στέψη. Τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ θρόνου, καθὼς και τὸ σκαμνάκι ὅπου θὰ πατοῦσε τὰ πόδια του ὁ βασιλιάς, είναι ντυμένο με χρυσοῦφαντο μετα-

ξωτό. Βαθεία σιωπὴ βασιλεύει. Οι ὥρες περνοῦν, και περνοῦν πολὺ άργά γι' αὐτοὺς πὸν περιμένουν. Ἐπιτέλους ξεμερώνει. Οι πυρσοὶ σδύνονται και τὸ άπαλὸ φῶς τής αὐγῆς φωτίζει τήν εκκλησία. Ὅλα τὰ μέρη τοῦ κτιρίου φαίνονται τώρα καθαρά, μὰ ὥστόσο καμμιὰ άχτίδα ήλιου δέν περνάει μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα, γιατί ὁ οὐρανὸς είναι σκεπασμένος με σύννεφα.

Στίς ἑπτὰ διακόπτεται γιά πρώτη φορά ἡ μονοτονία τής αναμονῆς. Γιατί με τὸ χτύπημα τοῦ ρολογιοῦ, μιὰ λαίδη παρουσιάζεται στήν κεντρικὴ εἴσοδο. Είναι ντυμένη καθαυτὸ ὅπως ὁ βασιλιάς Σολομών «έν δλη του τὴ δόξη».

Ἐνας ἀκόλουθος ντυμένος στὰ βελούδα και στὰ μεταξωτά, τήν οδηγεί στήν ὠρισμένη θέση τής, ἐνῶ ἕνας άλλος ἐξίσου πλουσιοντυμένος ἀκόλουθος, τής κρατᾷ τὴ μακρὰ οὐρά τής και τής τήν τακτοποιεῖ άφοῦ καθήσει. Ὑστερά τής τοποθετεῖ τὸ σκαμνάκι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τής και τής βάζει δίπλα τής τὸ στέμμα τής, ἔτσι ὥστε νά μὴ χρειάζεται παρά νάπλώσει τὸ χέρι τής, δταν θὰ ἔρθη ή στιγμὴ πὸν ὅλοι οι εὐγενεῖς θὰ φορέσουν συγχρόνως τὰ στέμματά τους.

Τώρα οι κυρίες τής άριστοκρατίας μπαίνουν στήν εκκλησία ή μιὰ πίσω ἀπὸ τήν άλλη, σάν ἕνας πολύχρωμος χείμαρρος, ἐνῶ οι ἀκόλουθοι τρέχουν νά τίς οδηγήσουν στίς θέσεις τους και νά τακτοποιήσουν τίς οὐρές τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΟΥΛΙ ΔΙΧΩΣ ΦΩΛΙΑ

Ξέρω μιὰ μικρὴ ψυχὴ,
Πὸν πλανιέται μοναχὴ
Μέσ' στίς στράτες, μέσ' στὰ δάση,
Μέσ' στήν άπειρή τήν πλάση...

Κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Τὸν πλατὺ και φωτεινὸ,
Γέρνει και κοιμάται άγάλη
Με τὴ χλόη γιά προσκεφάλι.

Τὸν ξυπνοῦνε τὰ πουλιὰ
Με μιὰν εὐθυμὴ λαλιά,
Και τοῦ ήλιου οι χρυσαχτιδες
Τὸν ραντίζουν με ἑλπίδες

Εἶναι ἕνα τρελλὸ παιδί
Πὸν γελᾷ και τραγουδεῖ
Δίχως πίκρα, δίχως πόνο,
Μέσ' στὸν καταλύτη χρόνο.

Στὴ μορφὴ του τὴ γλυκεῖα
Ζωγραφιέται ή ξεγνοιασιά
Και στὰ μέλη τὰ δροσὰ
Λάμπουν τὰ ὠραία του νιάτα.

Χαίρου ἐσὺ τὴ Λευτεριά
Ὁ πουλὶ δίχως φῶλιά
Πρίν ὁ κόσμος σέ φθονήσει
Και μέσ' στὸ κλουβὶ σέ κλείσει!..

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Δὲ χωράει πιά άλλη πρόφαση, πρέπει ν' αποφασίσω, χωρίς άλλο, νά τὸ πῶ τής μητέρας. Νά τής τὰ πῶ δλα, πὸς έγιναν, τί κάναμε. Γιά νά φθάσω στήν κάμαρά τής, χρειάζεται νά περάσω πολλοὺς διαδρόμους και ν' ἀνεβῶ αρκετὲς σκάλες τί ἀτέλειωτο πὸν βρίσκω ἀπὸψε τὸ διάστημα, μέσ' στοὺς κρύους και σκοτεινοὺς διαδρόμους, με μιὰ μικρὴ λαμπίτσα στὸ χέρι!..

Κι' ὕστερα, τί φοβερὸ πρᾶγμα νά εἶσαι ὑποχρεωμένος νά δώσης, σέ πρόσωπα πὸν λατρεύεις, τέτοιες θλιβερὲς εἰδήσεις.

Ἀπ' τὸν πρώτο χτύπο στήν πόρτα, μ' ὅλο πὸν χτύπησε σιγά-σιγά, ακούστηκε ἡ φωνὴ τής μητέρας:

— Τελείωσαν δλα, δέν εἶν' ἔτσι;

Ἐημέρωσε μιὰ κρύα και πένθιμη χειμωνιάτικη μέρα. Οι ὑπηρετές τρέχουν ἀπ' τὸ ἕνα σπῖτι στ' άλλο και λένε τὴ θλιβερὴν εἰδηση. Φέρνουν λουλούδια πολλὰ, μὰ πένθιμα, χειμωνιάτικα λουλούδια. Φωτογράφησαν τὸ χλωμὸ γλυκὸ τής πρόσωπο, μὰ κι' αὐτὴ τί παρηγοριά είναι! Τί εἶναι τὰ χρόνια πὸν θὰ ζήσει ή φωτογραφία, — στιγμὴ στὸν άπέραντο ὠκεανὸ τοῦ χρόνου.

Φίλοι, συγγενεῖς, ἀνεδοκατέδθηκαν, τής φέρανε λουλούδια, σταυρούς, κι' ή γιαγιά μένει άκίνητη με τὸ γλυκὸ τής χαμόγελο στὰ χεῖλη. Τί γαλήνη είναι χυμένη στὸ πρόσωπό τής! Ἦ γαλήνη πὸν έχουν εκείνοι πὸν ἔζησαν μιὰ τίμια ζωή.

Ἐφτασε ή ὥρα ή πιὸ σκληρὴ. Πρέπει νά τής κάνουμε τήν τελευταία τουαλέττα. Κανένα ξένο χέρι, οὔτε και τῶν πιστῶν ὑπηρετῶν ἀκόμη, δὲ θέλω νά τὴ νύσση. Κανείς, μόνον ἑμεῖς. Πρώτα ὅμως βγάλαμε τὴ μητέρα ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ, οι λύπες τῶν γέρων! Οι στεγνὲς χωρὶς δάκρυα λύπες, αὐτές, μαζὶ με τίς παραπονεμένες λύπες τῶν παιδιῶν, μοῦ σφίγγουν πὸν σφιχτά ἀπ' ὅλες τίς άλλες τήν ψυχὴ.

Ὑστερα, ὦ, τὴ φριχτὴ κάσσα, πὸς τήν εκκλῖσε γιά πάντα ὁ τάφος! Τώρα πιά μόνον τὸ κλάμμα θα μᾶς ξαλαφρώνη. Κι' ὕστερα, ὁ γυρισμός στὸ σπῖτι. Ἀδειο, άνω-κάτω, και κρύο, ὦ, τί κρύο νοιώθω πρώτα στήν ψυχὴ!

Τελείωσαν, τελείωσαν δλα. Ποτὲ δὲ θὰ τὴν ξαναδῶ. Τὸ ρολόι τής, τὸ μεγάλο τοῦ τοίχου, ξεκοδρδιστο σήμερα, δὲ χτυπάει πιά. Ἦ κάμαρά τής άδεια, κι' δλα πένθιμα γύρω.

Κι' ή πρώτη νύχτα. Ὁ, Θεέ μου, πὸς θὰ περάσει. Χρόνια και χρόνια, είναι μιὰ ἀπ' τίς πολὺ καλὲς συνήθειες, μοῦ φώναζε ἀπ' τήν κάμαρά τής.

— Κοιμήθηκες μικρό; καληνύχτα!

Ἀπόψε, ἀπόψε τίποτα, οὔτε ή ραγισμένη ἀπ' τὰ χρόνια φωνή, οὔτε τὸ παλιὸ τής ρολόι θὰ ταραξουν τὴ νεκρικὴ ήσυχία. Τελείωσαν, τελείωσαν δλα.

(Pierre Loti)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

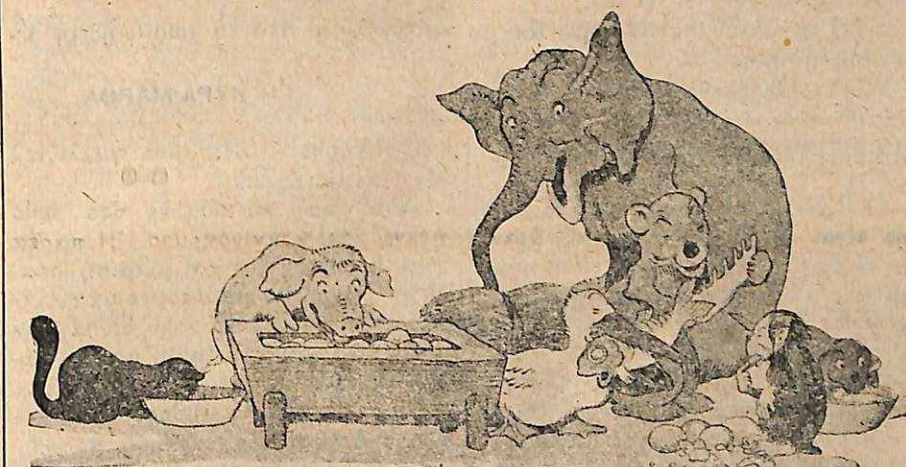
ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΔΕ΄

Τὰ ζωα μπήκαν. Εἶχαν καταλάβει πὸς ὁ κ. Κόμπλεν τὰ συχωροῦσε και δέν φοβόνταν πιά. Εἶχαν μόνον τὴ συγκίνηση και τὴ χαρὰ εκείνη πὸν δοκιμάζει κανείς δταν γυρίσει στήν πατρίδα του, στὸ σπῖτι του.

Ὁ Καίσαρας κι' ὁ Τιμολιὸς βάλθηκαν ν' ἀπαλλάξουν τὸν Ἀχαινοῦλη ἀπὸ τὴ μαπαράγκα του. Γι' αὐτοὺς δέν ήταν και τόσο δύσκολο. Εἶχαν, βλέπετε, μπαλτάδες, τσεκούρια, σφυριά και τανάλλες γιά τὰ καρ-

φιά. Ἐτσι ή μαπαράγκα διαλύθηκε κι' ὁ καῖμένος ὁ Ἀχαινοῦλης, ἀπὸ χελώνα πὸν ήταν, ξανάγινε ἐλέφαντας.

— Πὸς χώθηκες ἐκεῖ-μέσα; τὸν ρωτοῦσαν τ' ἀφεντικά του;

Μὰ πὸς νά τοὺς δώσει νά τὸ καταλάβουν, ἀφοῦ δέν ἤξεραν τὴ γλῶσσα του; Κι' ὁ Ἀχαινοῦλης περιορίστηκε νά τοὺς δείξει τὴ χαρὰ του και τὴν εὐγνωμοσύνη του με τρυφερά γουλιόματα και παιχνιδιάρικα κουνήματα τής προσοικίδας του.

Μὰ και τάλλα ζωα ἔδειχναν τὴ χαρὰ τους, καθένα με τὸν τρόπο του. Ἐδειχναν ακόμη τὴ μετάνοια και τὴν ὑποταγή τους και, χωρὶς νά

μιλοῦν, ἔλεγαν δλοφάνερα πὸς στὸ ἐξῆς θὰ ήταν πρόθυμα, ὑπάκουα, κι' οὔτε ἀπεργία θάκαναν, οὔτε τὰ παιχνίδια τους θὰ χαλοῦσαν. Και τέλος ἔδειχναν πὸς πεινοῦσαν. Αὐτὸ δὰ τὰ ζωα τὸ δείχνουν με τρόπο πὸν ἀμέσως ὁ άνθρωπος τὸ καταλαβαίνει...

— Καλὰ, καλὰ, τοὺς εἶπε ὁ κ. Κόμπλεν, τώρα εὐθὺς θὰ σᾶς δώσουμε νά φᾶτε. Περιμένετε!

Στὸ σπῖτι δέν ὑπῆρχε σχεδὸν τίποτα. Ἐτρεῖς ὅμως ὁ Καίσαρας κι' αγοράσε λογῆς-λογῆς τρόφιμα. Ἐ, βέβαια, γιά νά δουλέψουν, τὰ ζωα ἔπρεπε πρώτα νά χορτάσουν. Και σέ λίγο, ὁ ἀφεντικός τους τὰ φώναζε:

—Ορίστε στο τραπέζι!

«Α, τί «τραπέζι» ήταν εκείνο! 'Απ' όλα είχε. Πατάτες και γογγύλια για τὸ Ροδίτη, λάχανα φρέσκα για τὸν 'Αχαμνούλη, ψάρια για τὸ Χοντρομύταρο, πλεμόνι για τὴν Κιτρινούλα, κόκκαλα για τὸν Καροτή, καρύδια και μπανάνες για τὴ Φουντούκω... 'Ο θρηιοδομιστής δὲν λυπήθηκε λεφτά για νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ καλοπιάσῃ, αὐτὴ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς, τὰ πολύτιμα ζῶα του. Κι' ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ χόρτασαν, ἄρχισε νὰ τὰ γυμνάξῃ για τὸ βράδυ.

Ναί, αἱ παραστάσεις τοῦ Θρηιοτροφείου Χάρου-Κόμπλεν, ποὺ τόσο τίς εἶχ' ἐπιθυμῆσει τὸ χωριό, θὰ ξανάρχιζαν. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἑναρξή, ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παλιά, καὶ καινούργια γυμνάσματα καὶ παιχνίδια, πολὺ ὠραῖα, ποὺ νὰ κάμουν ἐντύπωση κι' ὁ κόσμος νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ πηγαίνει.

Οἱ δοκιμὲς πῆγαν πολὺ καλά. Καὶ μὲ μεγάλη χαρά, ποὺ τὴ συμμερίζονταν ὅλοι—ἄνθρωποι καὶ ζῶα—ὁ Τιμολίδης πῆρε τὸ πινέλλο καὶ ζωγράφισε σὲ μιὰ πινακίδα κόκκινα γράμματα ποὺ σχηματίζαν τίς λέξεις: «'Απὸψε ξανάρχιζε!»

Ποιό; — Μὰ τὸ Θρηιοτροφεῖο Χάρου Κόμπλεν! — Καὶ τί; — Τίς παραστάσεις του, τί ἄλλο;

«'Η πινακίδα κρεμάστηκε ἀπέξω καὶ σὲ λίγο ὅλο τὸ χωριὸ ἤξερε τὴ μεγάλη εἰδήση.

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΝ Ο, ΤΙ ΛΑΜΠΕΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΥΣΟΣ

«'Ο Γιάννης, ὁ Νίκος κι' ὁ Μιχάλης εἶναι φίλοι. Παίζουν μαζί όταν δὲν εἶναι τσακωμένοι, καὶ ἰδίως κολυμπᾶνε μαζί. Τὸ καλοκαίρι παίζουν, φυσικά, κολυμπώντας καὶ σ' αὐτὸ ἔοδεύουν τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας τους. Τυχαίνει νὰκοῦσουν καμμιὰ φορὰ κάποιον νὰ λέγῃ:

«'Εφέτος ἔκαμα ἀρκετὰ μπάνια», ἢ «ἔκαμα δεκαπέντε μπάνια» καὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν: Τί σημασία ἔχει αὐτό; Πῶς συμβαίνει νὰ κάθονται καὶ νὰ μετρᾶνε πόσα μπάνια ἔχουνε κάμει; Αὐτοί, ἀπὸ τὸ Μάη ὡς τὸ τέλος τοῦ Σεπτέμβρη, κατεβαίνουν ἀπ' τὸ πρωτὶ στὴν ἀκρογιαλιά, μπαίνουν στὸ νερό, κολυμπᾶνε κάμποση ὥρα, μετὰ βγαίνουν καὶ κυλιοῦνται στὴν ἄμμο, ξαναμπαίνουν, βγαίνουν πάλι καὶ οὕτω καθεξῆς. Πῆς δεκαπέντε φορές κάθε μέρα. Στὴν ἀρχὴ βέβαια κοκκινίζουν οἱ πλάτες καὶ ξεφλουδίζονται, μὰ ἀργότερα μεστώνουν καὶ δὲν ἔχει κανεὶς φόβο.

Μιὰ μέρα τοῦ Σεπτέμβρη, μῆλο ποὺ ἦταν πολὺ ταρχαμένη, γιατί φυσούσε ἕνας φρέσκος νοτινὸς ἀγέρας—δστρία-σορόκος καθὼς τὸν ἔλεγε ὁ Μήτσος ὁ ψαρράς—οἱ φίλοι μας, ὁλόγυμνοι, ἦταν ἀνεβασμένοι σ' ἕνα βράχο, ποὺ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὰ νερά σὲ πενήντα μέτρα ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ἀχτὴ. Καίτοῦσαν προσεχτικὰ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, σὰ νὰ θέλανε νὰ ξεχωρίσουνε κάτι.

—Θάναι μαλαματοκαπνισμένη! δὲ βλέπεις πῶς γυαλίζει;

«'Η γνώμη αὐτὴ εἶναι τοῦ Μιχάλη κι' οἱ ἄλλοι συμφωνᾶνε.

—'Αλήθεια, δὲς πῶς γυαλίζει! εἶναι κοκκινόχρυσος.

Αὐτὸ ποὺ κοιτούσανε στὸ βυθὸ ἦτανε κάτι κοκκινόχρυσος. 'Η παρέα τῶς προσέβη ἐδῶ καὶ μιὰμιση ὥρα. Στὴν ἀρχὴ δὲν μπορέσανε νὰ καταλάβουν τί ἦτανε. Τὰ νερά δὲ θάχουν μεγαλότερο ἀπὸ δυόμιση μπόγια βάθος σ' αὐτὸ τὸ μέρος κι' ἄλλη φορὰ, μὲ γαλήνη, θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ πέτρα δαχτυλιδιοῦ, ἂν σοῦπερτε' μὰ τώρα τὰ νερά ἦταν ταρχαμένα καὶ θολὰ καὶ δὲν ξεχώριζε ὁ βυθός.

«'Όταν λοιπὸν κοιτάξαμε προσεχτικὰ, βρήκαμε πῶς ἔμοιαζε μὲ εἰκόνημα. Κάποιο καράβι θὰ ναυάγησε καὶ τὰ ρεύματα τὸ φέρανε ὡς ἐδῶ, σκεφτήκαμε. Καὶ μιὰ ποὺ τὸ παραδέχτηκαν αὐτό, συζητοῦσαν ἂν ἦταν ἀσημωμένο, ἀπλῶς ἢ ἐπίχρυσος, καὶ στὸ τέλος παραδεχτήκαμε τὴ γνώμη τοῦ Μιχάλη πῶς ἦταν ἐπίχρυσος.

—Νὰ δώσωμε τὴν εἰκόνα, λέω ἐγώ, στὴ Βαγγελίστρα—στὴν ἐκκλησίαν τῆς γειτονιάς—καὶ νὰ γράψωμε, στὸ πίσω μέρος, πῶς τὴ βρήκαμε στὴ θάλασσα», εἶπε ὁ Νίκος.

Μὰ ὁ Γιάννης ἔχει ἀντιρρήσεις.

—'Εγὼ λέω πῶς θάναι καλύτερα νὰ χτίσωμε ἕνα προσκυνητάρι, σὲ κάποιο σταυροδρόμι, νὰ βάλωμε μέσα τὴν εἰκόνα καὶ νὰ γράψωμε κάτω ἀπὸ μιὰ τρυπίσσα, ὅπου θὰ μπορῇ νὰ ρίχνῃ κανεὶς τὸν ὁβολό του: «τὴν εἰσφοράν σας ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τοῦ 'Αγίου Νικολάου» βλέπετε, εἰκόνα ποὺ βρίσκειται στὴ θάλασσα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰναί 'Αγιος Νικόλας. Κι' ὅταν μαζευτοῦν πολλὰ λεφτά, νὰ χτίσωμε ἐκκλησίαν.

Κι' ἡ συζήτηση δίνει καὶ παίρνει κανονίζονται ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες, ποὺ γιὰ κάθε μιὰ καθέννας ἔχει διαφορετικὴ γνώμη, μὰ στὸ τέλος, πάντοτε, συμφωνᾶνε.

Ἐπιτέλους ἀποφάσισαν νὰ κάμουν καὶ κείνο, ποὺ ἀπ' αὐτὸ θάπρεπε νάχουν ἀρχίσει: νὰ βουτήξουν καὶ νὰ πιάσουν τὴν εἰκόνα, δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ κοκκινόχρυσος.

Οἱ φίλοι μας κολυμποῦσανε περίφημα, δὲν ἦτανε ὅμως καὶ σφουγγαράδες, κι' ἕνα βάθος τέσσερα μέτρα μὲ ταρχαμένη θάλασσα εἶναι, ὅπως-δήποτε, λογαριασμός. Βούτηξαν καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὴ σειρά, μὰ κανέναν δὲν κατάρφετε τίποτα. 'Υστερ' ἀπὸ κάμποσες δοκιμὲς, ὁ Νίκος, ἀφοῦ πῆρε μερικὲς δυνατότες ἀναπνοῆς, εἶχ' ἐπιτυχία.

Μὰ πιτυχημένη ἦτανε μονάχα ἡ βουτιά, γιατί τὸ βρέσιμο, ἀλίμονο, δὲν ἦτανε παρὰ ἕνας παλὺς σκουριασμένος γκαζοτενεκές.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΤΑΝΣ

ΜΑΛΩΜΕΝΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

Μὲ τὸ μεγαλότερο ἀδερφό μου δὲν εἶχαμε διαφορὰ περισσότερη ἀπὸ ἕνα χρόνον καὶ κάτι μῆνες. Μαζὶ εἶχαμε μεγαλώσει, μαζὶ μελετούσαμε, μαζὶ παίζαμε, κι' ὡς τότε δὲν ἔτυχε νὰ δυσαρεστηθοῦμε ποτὲ μεταξύ μας. 'Αλλὰ ὅταν συνέβη τὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ σὰς πῶ παρακάτω, ὁ Βολόντια θέλησε νὰ μοῦ δείξῃ πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλότερος.

Μιὰ μέρα λοιπὸν πλησίασα στὸ τραπέζι του, ποὺ φύλαγε μὲ τάξη τὰ πράγματά του, κι' ἀπ' τὴν ἀπροσεξία μου τοῦ ἔσπασα ἕνα μικρὸ χρωματιστὸ μπουκαλάκι. Αὐτὸ μὲ στενοχώρησε κάπως καὶ κοίταξα πῶς νὰ κρύψω τὸ κακὸ, μ' ἀπάνω στὴν ὥρα μπῆκε ὁ Βολόντια...

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀντελήφθηκε τί εἶχε γίνει.

—Νὰ σοῦ πῶ, μοῦ φώναξε αὐστηρά. Δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορές νὰ μὴν πιάνῃς ποτὲ τίποτα δικό μου; 'Ορίστε τώρα! Τί ἔκανες τὸ χρωματιστὸ μπουκαλάκι μου;

—'Αναποδογύρισε χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ καθὼς βλέπεις, ἔσπασε. Δὲν ἔγινε δὲ καὶ κανένα σοβαρὸ δυστύχημα...

—Σοῦ εἶπα ἕκατὸ φορές νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὰ πράγματά μου. 'Εσοῦ τίποτα... 'Ορίστε λοιπὸν τώρα. Καμάρωσε τὰ ἔργα σου!

Καὶ θυμωμένος ὁ Βολόντια, μάζευε ὁλοένα τὰ χρωματιστὰ γυαλάκια. 'Αλλὰ καὶ μὲνα τώρα μ' ἀνάψανε.

—Τί λὲς ἐκεῖ, τὸ μεγάλο δυστύ-

χημα; 'Ενα μπουκαλάκι ἔσπασα. Δὲν ἔσπασα κανένα κεφάλι... Καὶ λέγοντάς του μὲ φούρκα αὐτὰ, χαμογέλασα, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξη γιὰ γέλια κείνη τὴ στιγμή.

—Βέβαια γιὰ σένα αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Τὸ ξέρω. 'Αλλὰ γιὰ μένα εἶναι. Καὶ δὲ φτάνει ποὺ ἔκανες τὴ ζημιὰ, παρὰ γελᾷς κιόλα, παλιόπαιδο.

—'Εγὼ εἶμαι παλιόπαιδο κι' ἐσοῦ εἶσαι ἕνας κουτός!

—Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη γιὰ βρισιές, εἶπε ὁ Βολόντια καὶ μ' ἔσπρωξε ἐλαφρά. Πῆγαινε ἔξω!

—Μὴ μὲ σπρώχνεις.

—Πῆγαινε ἔξω!

—Σοῦ εἶπα, μὴ μὲ σπρώχνεις, τοῦ φώναξα, ἐνῶ κρατοῦσα τὸ τραπέζι του γερά.

Τότε ὁ Βολόντια μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ θέλησε νὰ μὲ βγάλῃ ἔξω διὰ τῆς βίας. Εἶχα θυμώσει ὅμως κι' ἐγὼ τόσο πολὺ, ποὺ ἄρπαξα τὸ πόδι τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τὸ ἀναποδογύρισα, ἐνῶ ὅλα τὰ μικροπράγματα ποὺ βρίσκονταν ἐπάνω κύλησαν στὸ πάτωμα.

—Νὰ τί κέρδισες μὲ τίς σπρωξιές σου!...

—'Ελεεῖνέ! μοῦ φώναξε ὁ Βολόντια, προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὰ ἀντικείμενα ποὺ γλυστοῦσαν. Τότε μόνο ἀποφάσισα νὰ βγῶ ἔξω, ἐνῶ σκεφτόμουν: τώρα ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας. Θὰ εἶμαστε μαλωμένοι γιὰ ὅλη μας τὴ ζωὴ...

Ἀπ' τὴ στιγμή, ἐκείνη δὲν ἀνταλλάξαμε οὔτε λέξη μεταξύ μας κι' ἐγὼ θεωροῦσα τὸν ἑαυτὸ μου ἑνοχο δὲν τολμοῦσα νὰ κοιτάξω τὸν ἀδελφό μου κι' οὔτε μπουροῦσα νὰ σχοληθῶ σὲ τίποτα. 'Απεναντίας ὁ Βολόντια ἔμαθε νεράκι τὰ μαθήματά του, καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, κατὰ τὴ συνήθειά του, φλυᾶρησε καὶ γέλασε σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτα συμβῇ.

Μετὰ τὴν παράδοση, ὅταν ὁ καθηγητὴς ποὺ μᾶς ἔκανε μάθημα στὸ σπίτι ἔφυγε, ντρεπιόμουν νάντικρύσω τὸν ἀδελφό μου. Πῆρα λοιπὸν τὰ τετράδιά μου καὶ διευθύνθηκα βιαστικὸς πρὸς τὴν πόρτα. Κι' ὅπως περνοῦσα ἐμπρὸς ἀπ' τὸ Βολόντια, παρ' ὅλη τὴ μεγάλη μου ἐπιθυμία νὰ γαπήσωμε, κατέδασα τὰ μούτρα κι' ἔκανα τὸ θυμωμένο.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἀδελφός μου σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ μὲ κοίταξε λέγοντας:

—'Αγαπητέ μου Νίκο, τὸ μάλωμά μας ὡς ἐδῶ εἶναι ἀρκετό. 'Αν σοῦ προξένησα λύπη, συγχώρεσέ με.

Καὶ μοῦ ἀπλῶσε τὸ χέρι.

Ἐνας κόμπος μοῦ ἔσφιγγε τὸ στῆθος, μοῦ ἔκοβε τὴν ἀναπνοή κι' ἀνεβαίνοντας ὁλοένα μ' ἐπνίγε στὸ λαι-

μό. Αὐτὸ τὸ συναίσθημα δὲ βάσταξε παρὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Δάκρυα μοῦ ἀνέβηκαν στὰ μάτια κι' αἰσθάνθηκα ἕνα βάρος νὰ φεύγῃ.

—Συγχώρεσέ με, Βολόντια, τοῦ εἶπα καὶ τοῦ ἔσφιξα μ' ἀγάπη τὸ χέρι...

(Παράφραση) ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΑΟΠΑΤΗ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—
Καὶ τώρα ἕνας φωτοστέφανος, ποὺ αἰσθανόταν τὴ θερμότητά του, ἔλαμπε γύρω στὸ κεφάλι του!

—Γρήγορα!... Μιὰ πετσέτα βρεμμένη!... Μιὰ κουβέρτα! οὐρλιάζε ὁ Τρινολά.

«'Ο ποιητὴς ὅμως, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου, ἔκαμε γρηγορώτερα: 'Εδῶλε τὰ μαλλιά του καὶ τὰ πέταξε ὅλα στὸ τζάκι ν' ἀποκαοῦν.

«'Ω, τί ἐκπλήξῃ! Φοροῦσε περρούκα! 'Ο μαλλιαρὸς αὐτὸς ποιητὴς ἦταν... ὅλος διόλου φαλακρός!

Πρῶτος ὁ Φιλμάκης ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἄρχισε τίς κοροϊδίες:

—Φτηνὰ τὴ γλυτώσατε, κύριε Τυχεῖ!... Γιὰ φαντασθῆτε ἂν δὲν εἶχατε τὴν τύχη νάσαστε... γουλί! Θὰ καίγοταν ὅλο σας τὸ κεφάλι μὲ τὸ μυαλό σας μαζί!... Τί ἀλλοιώτικος ὅμως ποὺ εἶσαστε χωρὶς μαλλιά!

Μὰ κι' οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη φαλάκρα, ἦταν ἀδύνατο νὰ κρατήσουν τὰ γέλια.

«'Ο κακόμοιρος ὁ ποιητὴς! Τί ἀκριβὰ ποὺ πλήρωσε τὴ σωτηρία τοῦ σενάριου!

«'Αν μάθαινε τώρα κι' ἡ κυρία Ρωξάνη πῶς ἦταν ψεύτικο τὸ λαμπρὸ ἐκείνο στολίδι, τὸ σημάδι τῆς ποιητικῆς του ἀξίας—ἡ κόρη!—ὦ, ἦταν ἱκανὴ καὶ νὰ τὸν πᾶψῃ ἀπὸ γραμματεῖα τῆς. 'Αλλὰ τί νὰ κάμῃ; Πῆρε τὴν καπελλαδόρα του καὶ τὴ φόρεσε ὡς τ' αὐτή.

—Καλὰ κάματε, τοῦ εἶπε ὁ Φιλμάκης, μὴ συναχωθῆτε. Γλυτώσατε τὸ κάψιμο, νὰ γλυτώσατε καὶ τὸ κρύωμα.

—Φτάνει! τὸν ἔκοψε αὐστηρά ὁ Τρινολά. Τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμουμε.

—Σὰς εἶπα! ἀποκρίθηκε ὁ Φιλμάκης. 'Εγὼ δὲν παίζω τὸ ρόλο. Θὰ τὸν παίξῃ ὁ Ριρὴς κατὰ διδασκαλία δική μου.

Συζήτησαν, φιλονείκησαν, θυμώσαν, φοβέρισαν, παρακάλεσαν,—τίποτα! 'Ο Φιλμάκης ἔμεινε ἀνένδοτος. Στὸ τέλος εἶπε:

—Παρατιοῦμαι καὶ σὰς ἀφίνω γιὰ! Θὰ πάω μόνος μου στὴν κυρία 'Ανεμώνη νὰ τῆς ὑποβάλω τὴν παραίτησή μου καὶ νὰ τῆς πῶ πῶς τὴν ὀφείλει ἀποκλειστικὰ στὴ μεγάλη διπλωματία τοῦ κ. Τυχεῖ. Θὰ εὐχαριστηθῇ τόσο πολὺ, ὥστε θὰ τοῦ χάριση καινούργια περρούκα!

«'Ο ποιητὴς χλωμίασε. Θὰ τὴν εἶχε πολὺ ἄσχημα ἂν αὐτὸ τὸ διαβολόπαιδο πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή του. Κι' εἶδε πῶς δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο παρὰ νὰ υποκύψῃ στὴν... τυραννία.

—Καλὰ, καλὰ, ψιθύρισε. Τὸ κάτω-κάτω τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Μήπως εἶναι δικό μου τὸ ἔργο;... Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί λέει κι' ἡ κυρία 'Ανεμώνη ποὺ βάζει τὴν ὑπογραφή της...

—'Όστε σὺ δέχεσαι τοὺς ὄρους μου! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Φιλμάκης.

—'Εγὼ... ἐγὼ... ἀλλὰ τί ὀφελεῖ;

«'Ο Τρινολά τότε βρῆκε μιὰ λύση, —Ἐρετε τί νὰ κάμετε; εἶπε στὸν ποιητὴ. Πάρτε μαζί σας τὸ Φιλμά-

«Τὰ μαλλιά τοῦ κ. Τυχεῖ εἶχαν πιάσει φωτιά». (Σελ. 547, στ. γ')

κη, νά μιλήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος στὴν κυρία Ἀνεμώνη. Ἐλπίζω νά τὴν πείσῃ ὅπως ἔπεισε καὶ μᾶς.

— Καλὴ ἰδέα! ἔκαμε μὲ ἀνακούφιση ὁ κ. Τυχικός. Μόνο πού... Σώπασε, ἀλλὰ ὁ Τρινολὰ κατὰλαβε τὴ σκέψη του. Καὶ γυρίζοντας στὸ Φιλμάκη, τοῦ εἶπε σοβαρά:

— Πρόσεξε ὅμως! Στὴν κυρία Ἀνεμώνη δὲν εἶναι ἀνάγκη νά πῇ πὼς ἔρριξες τὸ χειρόγραφο στὴ φωτιά καὶ πὼς ὁ κ. Τυχικός...

— Οὐτε λέξη γι' αὐτά! ὑποσχέθηκε μεγαλόφωνα ὁ μικρός.

Ἐτρεξε ἀμέσως, βρῆκε τὸ Ριρὴ πὺν τὸν περιμένε, τοῦ εἶπε πὼς θὰ φευγε γιὰ λίγο, τὸν παρέδωσε στὸ Γυριστὴ νά τὸν προσέχῃ καὶ ξαναγύρισε στὸν κ. Τυχικό, πὺν εἶχε ἀνεβεί κιόλα στὸ αὐτοκίνητό του.

— Ἐμπρός!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

Τὸ μυστικὸ τῆς μίστρες Κέττυ

Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε σὲ μιὰ θαυμάσια ἐξοχή. Ὁ κ. Τυχικός, χωρὶς περροῦκα, αἰσθάνονταν κρύο στὸ κεφάλι καὶ κάθε τόσο φτερνιζόταν. Ἐπρόβλεπε συνάχῃ δυνατὸ κι' ἦταν δύσθυμος. Ὁ Φιλμάκης ὅμως, εὐθυμότατος, δὲν ἔπαυε νά τοῦ μιλά, νά τὸν ρωτᾷ καὶ νά τὸν ἀναγκάζῃ νά τοῦ ἀποκρίνεται.

— Εἶναι μακριά;

— Κοντὰ στὴ Νίτσα... πρὶν ἀπὸ τίς Κάννες...

— Ἀ! σ' ἀκροθαλάσσι;

— Μάλιστα!

— Κάθεστε σὲ ξενοδοχεῖο;

— Σὲ βίλλα! Πὲς καλύτερα σὲ πύργο!

— Σὲ πύργο; στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ; Καλοπερνᾷ, βλέπω, ἡ κυρία Ρωξάνη Ἀνεμώνη.

— Μὰ δὲν εἶναι δικός της ὁ πύργος. Μᾶς φιλοξενεῖ μιὰ φίλη της.

— Χμ! κατὰλαβα! Θάχῃ παρὰ μὲ οὐρὰ ἡ φίλη αὐτή...

— Ἐννοεῖται! Εἶναι μιὰ πλουσιώτατη Ἀμερικανίδα, ἡ μίστρες Κέττυ.

— Δολλάρια δηλαδὴ μπόλικα. Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε Τυχικό!

— Μπᾶ! ἐμεῖς τῆς κάνουμε τιμὴ πὺν καθόμαστε στὸ σπιτί της καὶ γράφουμε τῆς τριστηνογράφημά μας.

— Τί λόγος!...

Ἡ συνομιλία σταμάτησε. Ψυχρός, ὁ ποιητὴς βυθίστηκε στὶς σκέψεις του, μὰ κι' ὁ Φιλμάκης στὶς δικές του... Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε. Πέρασε βουνά, λαγκάδια, ποτάμια, χείμαρρους, χωριά. Ἐπιτέλους βγήκε ἀπ' τὴν κοιλάδα καὶ πῆρε τὸν παρθαλάσσιο δρόμο. Ἀριστερὰ ἔπλωσαν χρυσογάλανθι ἡ Μεσόγειος. Δε-

ξιά, βίλλες καὶ περιβόλια. Ἦταν τὰ περιχώρα τῆς Νίτσας.

— Νὰ ὁ πύργος τῶν Βράχων, εἶπε ὁ κ. Τυχικός, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔμπαινε, ἀπὸ μιὰ μεγάλη καγγελοπορτα, σὲ μιὰ δεντροστοιχία ἀπὸ φοίνικες.

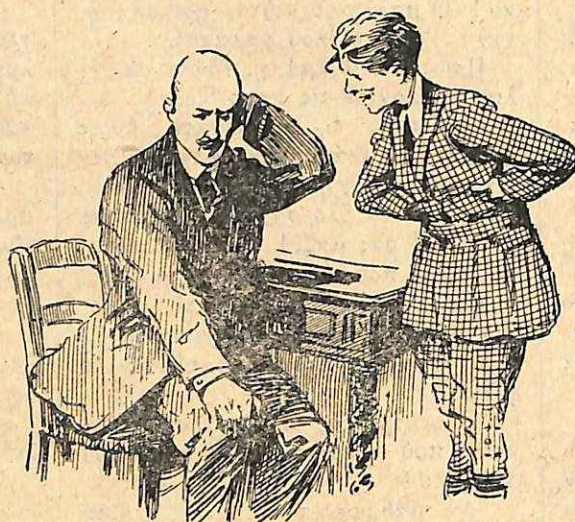
— Ἐσὺ τώρα θὰ παρουσιαστῇς στὴν κυρία Ἀνεμώνη μονάχος σου. Κι' ἐλπίζω νά τὰ καταφέρῃς. Ἐγώ, στὸ μεταξύ, θὰ πάω νά... συγυριστῶ λιγάκι. Καὶ θάρθῶ...

— Τὴν ὥρα πὺν ἡ κυρία Ἀνεμώνη θάχῃ πιά πεισθῇ! συμπλήρωσε εὐθυμὰ ὁ Φιλμάκης.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε, ὁ μικρός πήδησε κάτω.

— Πᾶω νά τῇ βρῶ... Δὲν εἶναι ἀνάγκη νά μὲ συνοδεύσῃς... Ὁρεβουὰρ σὲ λίγο.

Κι' ἄρχισε νά τριγυρίζῃ μέσα στὸ

— Ὅστε σὺ δέχεσαι τοὺς ὄρους μου! φώναξε ὁ Φιλμάκης (Σελ. 557, στ. γ').

θαυμάσιο ἐκεῖνο περιβόλι τοῦ πύργου ὅπου δὲν μπορούσε νά κατοικοῦν παρὰ ἄνθρωποι εὐτυχισμένοι... Ἔτσι συλλογιζόταν ὁ μικρὸς ἡθοποιός. Φαντασθῇτε ὅμως τὴν ἐκπληξή του ὅταν βρέθηκε ἔξαφνα μπροστὰ σὲ μιὰ νέα κυρία, ξανθή, πὺν φοροῦσε μαῦρα καὶ, καθισμένη σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα, σήκωνε στὸν οὐρανὸ μάτια δακρυσμένα!

Ἔτσι εὐτυχισμένη ἦταν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι πὺν κατοικοῦσαν σ' ἐκεῖνο τὸν παράδεισο;

Κι' ὅμως, ναί. Ἡ μίστρες Κέττυ, ἡ νοικοκυρὰ τοῦ Πύργου τῶν Βράχων, δὲν ἦταν καθόλου εὐτυχισμένη. Ἡ πένθιμη φορεσιά της ἀρμονιζόταν μὲ τὸ μελαγχολικὸ τῆς πρόσωπο καὶ τὴ θλιμμένη της ψυχὴ. Κι' ἂν καθόταν στὴν ἐρημιὰ ἐκεῖνη, τὸ ἔκανε μόνο γιὰ νά ναι ἀπομονωμένη καὶ νά μὴν νά κλαίῃ ἐλεύθερα...

Ἀμέσως τὸ κατάλαβε ὁ Φιλμάκης, καὶ λυπήθηκε μὲ τὴν καρδιά του τὴ νέα ἐκεῖνη κυρία καὶ τὴ συμπαθήσε.

Τὴν κοίταζε τώρα ἀπὸ μακριά. Ἐνα βιβλίο πὺν εἶχε πάρει μαζί της, γιὰ πρόφασιν βέβαια ἂν τὴν ἔβλεπε κανένας ἐκεῖ μονάχη, ἦταν ἀφημένο στὰ γόνατά της. Τὰ ὕγρα τῆς μάτια φαίνονταν προσηλωμένα στὶς πρασινάδες πὺν τὴν περικύκλωναν· φαινόταν πὺν ἐκεῖνο πὺν κοιτάζαν πραγματικῶς δὲν ἄνῃκε στὸν ὁρατὸ κόσμον...

— ὦ, τί θλιβερὴ πὺν θάταν τώρα ἡ ἀνάμνησή της! Ἄξαφνα, τὰ λευκά της χέρια σκέπασαν τὸ πρόσωπό της καὶ λυγμοὶ ἀπότομοι ἔσεισαν τὸ κορμί της. Νικημένη, παραδινόταν στὴ θλίψή της. Τῆς ἔφευγε μάλιστα καὶ μιὰ κραυγὴ:

«Θέ μου!... γιὰ τί ζῶ ἀκόμη!»

Καθὼς ἔκλαιγε ἔτσι, ἀκουσε ἄξαφνα δυὸ παιδικὰ χέρια πὺν προσπαθοῦσαν νά λύσουν τὰ δικά της, σταυρωμένα πάνω στὰ μάτια της, καὶ μιὰ παιδικὴ φωνὴ πὺν τὴ ρωτοῦσε μὲ συγκίνηση:

— Γιατί κλαίτε, κυρία;

Ἡ μίστρες Κέττυ τρόμαξε, κατέβασε τὰ χέρια της, καὶ τότε εἶδε μπροστὰ της ἕναν ἀστείον ἄνθρωπάκο, πὺν τὴν κοίταζε μὲ μάτια γεμάτα συμπόνια.

— ὦ, ἂν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἔδλεπαν τὸ Φιλμάκη οἱ θαυμαστές του, βέβαια δὲν θὰ τὸν ἀναγνώριζαν. Δὲν ἦταν πιά ὁ μικρὸς ἡθοποιός, ὁ ἀστείος, ὁ καραγκιόζης. Ἦταν τὸ παιδί τὸ εὐαίσθητο, τὸ τρυφερό, πὺν ἡ καρδιά του αἰσθάνεται τοὺς

μητρικοὺς πόνους καὶ πὺν τὰ τρυφερὰ δάχτυλά του εἶναι τὰ μόνα κατὰλληλα γιὰ νάγγισουν κάποιες πληγές.

Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ ὅταν εἶδε τὴ μίστρες Κέττυ νά κλαίῃ. Τὸ θέαμα αὐτὸ τὸν συγκίνησε βαθιά, τὸν ἀναστάτωσε. Τὸ κίνημά του ἦταν ἄγνὸ καὶ αὐθόρμητο. Μὲ τίς μύτες τῶν ποδιῶν πλησίασε τὴν κυρία. Καί, χωρὶς νά σκεφθῇ τίποτα, τῆς ἔκαμε κείνη τὴν ἐρώτηση.

Στὴν ἀρχή, ἡ μίστρες Κέττυ κοίταξε τὸ μικρὸ σὰν ἀφηρημένη. Ἐπειτα, μὲ παράφορο κίνημα, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράβηξε κοντά της. Ἀλλὰ ἡ λάμψη τῶν ματιῶν της ἔσβυσε σχεδὸν ἀμέσως καί, τὸ ἴδιο ἀσυναίσθητα, τὰ χέρια της ξεσφίχθηκαν κι' ἀπώθησαν ἔλαφρὰ τὸ παιδί, ἐνῶ ἕνας στεναγμὸς ἔφευγε ἀπὸ τὸ στήθος της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἰδε Ἀποτελέσματα στὴ σελ. 562]

Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ βράχου

Στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ κάτω ἀπὸ τ' ὀλόγιομο φεγγάρι

Διαπλάσσοι στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Βουλιαγμένης
ΔΙΚΗΓΟΡΙΝΑ
Πρῶτο Βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ

— Ποιὸς εἶσαι, μικρέ μου; τὸν ρώτησε μὲ ταραχμὲνὴ φωνή.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ ἡθοποιῶ ἦταν πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία του:

— Εἰμαι ὁ Φιλμάκης... Ἀλλὰ ποτὲ δὲ λυπήθηκα ὅσο σήμερα, πὺν δὲν εἶμαι κάποιος ἄλλος... κάποιος πὺν θὰ μπορούσε νά σᾶς παρηγορήσῃ καλύτερ' ἀπὸ μένα!

Ἡ μίστρες Κέττυ ἀνατρίχιασε!

— Μὰ δὲ χρειάζεται μαντεία, ἔξακολούθησε ὁ μικρὸς ἡθοποιός. Κάματε πρῶτα νά μὲ φιλήσετε κι' ἔπειτα δὲ θέλατε πιά. Γιατί; Τὸ ξέρω, τὸ κατὰλαβα, καί, χωρὶς νά εἶμαι καθόλου πειραγμένος, πρέπει νά σᾶς ζητήσω συγγνώμη πὺν ἔπεσα τόσο ἀδέξια στὴ μέση τοῦ ὀνείρου σας. Σᾶς ξύπνησα...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ μίστρες Κέττυ συγκινήθηκε τόσο, πὺν ξανατράβηξε κοντά της τὸ παιδί κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ φίλησε. Ἀλλ' ἀμέσως κι' ἄλλος στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στήθος της.

— Ἀφήστε με νά φύγω, κυρία, εἶπε ὁ Φιλμάκης καὶ τραδήχτηκε μόνος του. Ἄν ἦμουν μάγος, θάξερα σὲ τί θάπρεπε τώρα νά μεταμφιεσθῶ... Μὰ δὲν εἶναι δυνατό... τί κρίμα! Αὐτὰ γίνονται μόνο στὸν κινηματογράφον...

Σιγὰ-σιγὰ, τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ τῆς τὸ φίλησε. Ἐπειτα πισωπατώντας, γύρισε στοὺς θάμνους ἀπ' ὅπου εἶχε βγεῖ.

— Ξανακοιμηθῇτε! τῆς εἶπε τρυφερά. Καὶ στέλνοντάς της μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀπὸ ἕνα φιλή, χάθηκε.

Τότε ἡ μίστρες-Κέττυ ἀφίνοντας τὸ κεφάλι της νά γείρῃ στὸ στήθος της, ψιθύρισε μελαγχολικά:

— Ἐχει δίκιο. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο.

Τί νά ἐννοοῦσε ἄραγε; Κι' αὐτὸ μόνον ὁ Φιλμάκης θάταν ἱκανὸς νά τὸ μαντέψῃ.

«Τὴν καυμένη τὴν κυρία! συλλογιζόταν αὐτὸς καθὼς πήγαινε. Τί κάνει λοιπὸν κοντά της ἡ Ρωξάνη Ἀνεμώνη; Ἀκόμη δὲν κατὰλαβε τὸ μυστικὸ της; Ἐγὼ δὲν εἶχ' ἀνάγκη νά τὴν κάμω νά μοῦ τὸ πῇ...»

Ὁ κ. Τυχικός εἶχε ἀνεβεί στὴν κάμαρά του ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Κλειδωθήκε κει-μέσα, κι' ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νά σταθῇ μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

— Ὁραῖος νέος ἔγινα! εἶπε μελαγχολικά, κοιτάζοντας τὸ φαλακρὸ του κεφάλι καὶ τὸ χλωμὸ του πρόσωπο· καὶ τώρα, πὺν θὰ ξαναγίνω ὅπως ἦμουν; Ἀχ, τὸ παλιόπαιδο, δουλειὰ πὺν μοῦ κατὰφερε!...

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἀδουραν Γουγουράκη** (ἐλαβα, εὐχαριστῶ ἐλπίζω νὰ μὴ ἀργήσῃς πάλι τόσο νὰ μοὺ γράψῃς) **Μενέλαον Ρωσσέτον** (τὸ ξανάστειλα) χάρω που εἶσαι τώρα καλὰ· τί ὑπέφερες καὶ σὺ, παιδί μου!) **Βασιλίσαν τοῦ Ἰονίου** (ὦρατο τὸ γράμμα σου· ἔλαβα τὸ κομμάτι σου καὶ θὰ συμμορφωθῶ· σοὺ ἔστειλα 6 τετράδια) **Ἀσάλευτην Ζωὴν** (δὲν θυμοῦμαι· ἂν δὲν σοὺ ἀπῆντησα, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα· ναι, μπορεῖς νὰ πάρῃς ὅσα θέλεις πρὸς 2ρ. 2,50 τὸ φύλλο) **Ἐδιθ** (ἔστειλα) **Ἀτρόμητον Φοβητσιάρην** (μὰ πρέπει νὰλλάξῃς ψευδώνυμο γιὰ νὰ μὴν εἶσαι πιά τεμπέλης; νομίζω πὼς καὶ μ' αὐτὸ μπορεῖς νὰ μοὺ γράψῃς κάπου-κάπου καὶ νὰ φαίνεσαι. Αἰνίγματα δὲν δέχομαι παρὰ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων· θὰ τοὺς ἰδῇς ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος· γιὰ τὸ τρέχοντος ἢ προθεσμία ἔληξε) **Μίκυ Μάους** (γιατί σοὺ φάνηκε «ἀλλόκοτο» τὸ σχολεῖο, ὅταν πῆγες νὰ ἐγγραφῇς;... ἐλπίζω νὰ μὴ σοὺ φαίνεται πιά καί, μὲ συγκεντρωμένο μυαλό, ν' ἀκούς τώρα τὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ σου...) **Κοζάνον** (Ὁδηγὸν ἔστειλα· περιμένω νὰ μοὺ ξαναγράψῃς) **Κεφαλλονίτην** (ἴσως αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ λόγος· ὅπως δὴ ποτε τὸ γεγονός εἶναι ὅτι κανένα παιδί μου δὲν μοὺ γράφει γιὰ πολιτικά· κι' αὐτὸ πιστοποιήσα) **Χωρίς Φτερά** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε καὶ τὸ σημερινὸ σου γραμματάκι· ἐγὼ σὲ παραμελῶ καμμιά φορά—ἐλλείπει χώρου πάντα—ἀλλὰ δὲν ποτὲ δὲν μὲ ξεχνᾷς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ) **Δευκάταν** (ἔστειλα) **Θαργαλέαν Ἑλληνίδα** (ὅλα τὰ ἔλαβα, καὶ τὸ 39ου, μὴν ἀνησυχῇς) **Σανδὸ Ποντικάνι, Χρυσάνθεμο** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 261ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 22 Δεκεμβρίου.

624. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο χρονικὴ μονάς,
Ἀντωνυμία ἀρχαία τᾶλλο,
Καὶ ποιητὴν κἀν' ἢ δυάς
Μέσα στοὺς κλασσικοὺς μεγάλο.
Σπαρτιατοπούλα

625. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Πὲς κάποια πόλη τῆς Γραφῆς
Γνωστὴ ἀπὸ θαῦμα, καὶ θὰ πῆς,
Χωρὶς καὶ σὺ καλὰ νὰ νοιώσης,
Ἐπιπλο, ἂν θές, γιὰ νὰ ξεπλώσῃς
Τώρα καὶ νὰ ξεκουρασθῇς.
Μακεδονικὸν Ἑντελβᾶτς

626. Μεταγραμματισμός

Μὰ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι λίγο:
Ἄν τὸ Ρῶ σὲ δέλτ' ἀλλάξῃς,
Ἀπ' τὸν Ὀλυμπο θὰ φύγῃς
Καὶ στὰ Τάρταρα νὰ ψάξῃς.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

627. Αἰνίγμα Δημῶδες

Μονόφθαλμη γεννήθηκα
Καὶ σάν τὴν τρεχά ισχνή.
Ὅλος τὸν κόσμον ἔντυσα
Κι' ἀπόμεινα γυμνή.
Ταξιδιώτης

628. Ψαροκόκκαλον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: μετεωρολογικόν, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (τίτλος), ποταμὸς τῆς Γερμανίας, γεωγραφικὸς ὅρος, ἀπὸ τὰ ἐπίθετα τοῦ Χριστοῦ, ἀρχαία ἀσιατικὴ πόλις, ἀρχαῖος βασιλεὺς, ἐρπετόν.
Πέτρος Μιχαηλίδης

629-633. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀγνός, μέλος, λάθος, οἶκος, δεκάς.
Πληρωμένους Ἀετός

634-638. Ὁμόχη

Αἱ ζητούμεναι λέξεις ὁμοιοῦν ἀνὰ δύο με ἄλλην σημασίαν καὶ μὲ ἄλλην ὀρθογραφίαν:

1. Ἀριθμὸς καὶ πόλις.
2. Χρονικὴ μονάς καὶ πόλις.
3. Μηχανὴ καὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
4. Πόλις καὶ παιδικὸ παιχνίδι.
5. Μέρος τοῦ σώματος καὶ σύνδεσμος
Ντάλια

639. Ἐπιγραφή ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * Τὰ δύο πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων νὰ θεθοῦν κατὰ σειράν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν καὶ θ' ἀποτελεσθῇ Ἐπιγραφή τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
* * 1. Ἀντίθετον τοῦ συγγενῆς· 2,
* * Μέγας ἐφευρέτης· 3, Ὑγρὸν ἢ ἀέριον· 4, Πρόθεσις μονοσύλλαβος· 5, Δημητριακόν· 6, Κένταυρος· 7, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐκ τῶν γαλλικῶν κτήσεων· 8, Τιμωρεῖται εἰς τὴν Ἀδην.
Ταρζάν

640. Γρίφος

ο ο
ο ο εὔ πρ × ε ἄλλο λυ
ο ο ο χ' τελ 1
ο ο Νέα Ἑλλάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

641. Anagramme

Les lettres je transpose
D'un synonyme de station;
Voilà Pasteur qu'oppose
Contre moi la vaccination.
(Πρωτότυπον) Ναῖς

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32

436. Οἰδίπους (ἥδη, ποῦς).—437. Πάρος-Πάδος.—438. Δράμα-Δράμας-Μαδράς.—439. Ὁ Νίνος, ἡ Νίνα.
440. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΜΗΤΗΣ ΠΑΚΟΡΟΣ ΑΒΑΡΟΝ ΝΟΣΗΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ
441. ΜΩΣΑΙ-ΚΟΝ (ὠμός, Σωσάννα, Αἰμός, Ἰωάννινα, Κῶς, οἶκος, Νομικά).—442. Τὸ πτερωτὸν γράμμα εἶναι τὸ Β:

Βόλγας, ὁ Βολός, Ἐλβετία, Κέο Βεροῦς, Ἰάκωβος, Δούναβις.—443. ΟΡΑΤΙΟΣ ("Ὀνος, ὅρος, Ἰταλία, Τυρταῖος, Θάλασσα, Τάκτιος, Κάλαις).—444. Φρονεῖν οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.—445. Εἰσὶν ἑαυτοῖς εὖνοι πάντες, ὡς εἰπεῖν, ἀνθρώποι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΒ'—540]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΑΙΔΑΝΤΑΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Κι' ἂν δὲν ἦταν τὸ ἔξοχα ποίημα «Πότε θάρθῃς;» τῆς **Κυρᾶς τῆς Θάλασσας**, δὲν θάξερα σὲ ποιὸν νὰ πρωτοδώσω τὸ βραβεῖο. Στὰ «Νεκρικὰ παλάτια» τοῦ **Κώστα Νάσλα**, στὸ «Μὲ τὰ σύγνεφα» τοῦ **Α. Ἀσημακοπούλου**, στὸ «Κερί» τῆς **Μικρομέγλης**;... Τὸ β' βραβεῖο, δίνω στὸν **Κώστα Νάσλα** γιὰ τὴν τεχνικὴ καὶ τὴν ἁρμονία τῶν στίχων του. Ἐλπίζω γιὰ καλύτερο μέλλον δίνω ἀκόμα οἱ στίχοι τῆς **Ραγισμένης Λύρας**, τῆς **Δαναΐδος**, τῆς **Σαπουνοφουσας**, τῆς **Μπουμπουλίνας**. Τοὺς λοιποὺς θερμότητα εὐχαριστῶ.
Α' Βραβεῖο: **Κυρὰ τῆς Θάλασσας**. («Ἀντίφωνα». Μαλακία). **Β' Βραβεῖο:** **Κώστας Νάσλας** («Ἀγρύπνιες», Καρακάλλου). **Ἐπαινος:** **Α. Ἀσημακοπούλου**, **Μικρομέγλη**.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Διηγήματα ἔλαβα λιγώτερα, μὰ κι' αὐτὰ ἀρκετὰ καλογραμμένα. Ἐχωρίζω ἀμέσως τὸ συγκινητικώτατο διήγημα «Στὸ Νοσοκομεῖο» τοῦ **Ντίνου Ἀνγερῆ**. «Σὰν γύρισε ἀπ' τὰ ξένα» τοῦ **Α. Ἀσημακοπούλου**. Ἡ «Σφιγγα» (ἂν κι' αὐτὸ εἶναι μᾶλλον πεζογράφου) τῆς **Κυρᾶς Φροσύνης**. Καλὸ τὸ «Ὀνειρο» τοῦ **Λυσόχαρτου** (μὰ εἶναι δημοσιευμένον κι' ἀποκλείεται). Παράδοξο καὶ κάπως ἀκατανόητο «Ἡ κουβέντα στὸ δειλινὸ» τῆς **Νέλλης**. Ὑπόσχομαι χωρὶς νὰ δλοκληρῶνουν τὴν προσπάθειά τους, τὰ διηγήματα τῆς **Ἀνθισμένης Λεμονιάς** καὶ τοῦ **Κεφαλλονίτη**. Τοὺς ἄλλους εὐχαριστῶ θερμὰ.
Α' Βραβεῖο: **Ντίνος Ἀνγερῆς** («Ἀνάμνηση σὲ 3 γυναῖκες», Γρ. Εσποπούλου). **Β' Βραβεῖο:** **Α. Ἀσημακοπούλου** («Μαίρη», Μπιτέρσον). **Ἐπαινος:** **Κυρὰ Φροσύνη**. **Διάντα**

Υ. Γ. Κυρὰ τῆς Θάλασσας, τὸ βραβεῖο σου νὰ στῇ ἐπὶ τὴν Ἑβραία ἢ γύρισε στὴν Ἀθήνα; Γράφε μου. Λυπᾶμαι μὲ τὴν καρδιά μου, ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀλληλογραφῶ μ' ὅσους μοὺ τὸ ζήτησαν. Εἶναι πολλοί. Καὶ δὲν ἔχω καιρὸ. Ἀς δεχθῶν ἀπὸ δῶ τίς θερμότητες εὐχαριστίες μου γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια.

[ΛΒ'—541]

Ψῆφο στὸ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ Ἀθῆς

[ΛΒ'—542]

Σαναχυρίζοντες στὴν Ἀθήνα χαιρετῶ ὅλους-ες. Ὅσοι μοὺ ζήτησαν Μ. Μ. ἀς στείλουν πρῶτοι. (Οἰκονομοῦ. Ὁμήρου 33). Ἐρση Δρόσου, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς κρίσεως σας.

Τριανταφυλλένιο Δάνερν

[ΛΒ'—543]

Ποῖα εὐγενικὴ ψυχὴ δὲν θὰ συμμετάσχη στὸν ἐκλεκτὸ Διαγωνισμό μας (ΛΒ'—508); **Παρήγορος Ἀγγελος**

Ὀλιμμένη Γοητεία

[ΛΒ'—544]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Βραβεῖον: 1) Ἀγνή, 2) Μιρέι 3) Νουφούλα τ' Οὐρανοῦ. Στείλαντες ὑπερευχαστῶ. **Πειραιώτικα**

[ΛΒ'—545]

Ντίνος Ἀνγερῆς, Οδρανίον Τόξο, Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα, Κάποις, Περιπλοκάδα, Ἡλιογέννητη, Νάρκισσος, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μοὺ θυμίζει τὰ ὁμορφα τωρινὰ χρόνια. **Νταῖξη**, εὐχαριστῶ, περιμένω. Δ/σις (ΛΒ'—172).

Τιτίνα